

Bruxelles, den 27. juni 2019
(OR. en)

9134/19

**Interinstitutionel sag:
2019/0056(NLE)**

**SOC 353
EMPL 263
ECOFIN 479
EDUC 238**

NOTE

fra:	Generalsekretariatet for Rådet
til:	De Faste Repræsentanters Komité/Rådet
Tidl. dok. nr.:	8838/19
Komm. dok. nr.:	7015/19
Vedr.:	Forslag til RÅDETS AFGØRELSE om retningslinjer for medlemsstaternes beskæftigelsespolitikker - Vedtagelse

I. INDLEDNING

Den 27. februar 2019 forelagde Kommissionen et forslag til Rådets afgørelse om retningslinjer for medlemsstaternes beskæftigelsespolitikker på grundlag af artikel 148, stk. 2, i TEUF. Kommissionen har foreslået, at retningslinjerne for medlemsstaternes beskæftigelsespolitikker fra 2018 fastholdes i 2019. I 2018 blev de bragt i overensstemmelse med principperne i den europæiske søjle for sociale rettigheder¹.

¹ Beskæftigelsesretningslinjerne blev i 2010 først vedtaget samlet som en integreret pakke i overensstemmelse med de overordnede økonomiske retningslinjer, hvilket understøttede Europa 2020-strategien.

Beskæftigelsesudvalget sendte Rådet sin udtalelse² om beskæftigelsesretningslinjerne med bidraget om retningslinjernes sociale aspekter fra Udvalget for Social Beskyttelse (SPC). Begge udvalg har i deres arbejde taget passende hensyn til Europa-Parlamentets udtalelse, der blev vedtaget på dets plenarmøde den 20. marts 2019.

Det Europæiske Råd drøftede på mødet den 21.-22. marts 2019 beskæftigelsessituationen i Unionen og vedtog konklusioner herom.

Socialgruppen gennemgik på mødet den 6. maj 2019 forslaget på grundlag af udvalgenes arbejde. I denne forbindelse tog Socialgruppen også hensyn til Europa-Parlamentets udtalelse om, at Kommissionens forslag kan godkendes uden ændringer.

Regionsudvalget besluttede ikke at afgive udtalelse om forslaget³. Udtalelsen fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg blev vedtaget på udvalgets plenarmøde den 20. juni 2019.

Rådet har nu alle de nødvendige udtalelser med henblik på gennemgangen af beskæftigelsesretningslinjerne for 2019.

Teksten til beskæftigelsesretningslinjerne følger til orientering (bilag I).

II. KONKLUSIONER

De Faste Repræsentanternes Komité opfordres til at gennemgå hele pakken af udtalelser og, hvis det er relevant, at henstille til EPSCO-Rådet, at det på samlingen den 8. juli 2019 vedtager beskæftigelsesretningslinjerne som endeligt udformet af jurist-lingvisterne, jf. dokument 10475/19.

² Skrivelse af 29. april 2019 fra formanden for Beskæftigelsesudvalget.

³ Skrivelse af 8. maj 2019 fra Regionsudvalget.

Beskæftigelsesretningslinjerne som fastsat i afgørelse (EU) 2018/1215 og i Kommissionens dokument 7015/19**Retningslinje 5: Skabe øget efterspørgsel efter arbejdskraft**

Medlemsstaterne bør fremme skabelsen af job af høj kvalitet, herunder ved at mindske de hindringer for nyansættelse, som virksomhederne møder, ved at fremme ansvarligt entreprenørskab og reel selvstændig erhvervsvirksomhed samt navnlig ved at støtte oprettelsen af og væksten i små virksomheder og mikrovirksomheder. Medlemsstaterne bør aktivt fremme den sociale økonomi og støtte social innovation. Medlemsstaterne bør tilskynde til disse innovative arbejdsformer, der skaber jobmuligheder af høj kvalitet.

Skattebyrden bør flyttes fra arbejdskraftbeskatning til andre beskatningskilder, der er mindre skadelige for beskæftigelse og vækst, under hensyntagen til skattesystemets omfordelende virkning, samtidig med at der værnes om indtægterne til passende social beskyttelse og vækstfremmende udgifter.

Medlemsstaterne bør fremme gennemsigtige og forudsigelige lønfastsættelsesmekanismer i fuld respekt for arbejdsmarkedsparternes uafhængighed, således at lønningerne kan justeres i forhold til udviklingen i produktivitet, og der sikres rimelige lønninger, der giver en anstændig levestandard. Disse mekanismer bør tage hensyn til forskelle i færdighedsniveau og i økonomiske resultater i de forskellige regioner, sektorer og virksomheder. Medlemsstaterne og arbejdsmarkedets parter bør i fuld respekt for den nationale praksis sikre en passende mindsteløn under hensyntagen til den deraf følgende indvirkning på konkurrenceevne, jobskabelse og fattigdom blandt personer i arbejde.

Retningslinje 6: Styrke udbuddet af arbejdskraft og forbedre adgangen til beskæftigelse, færdigheder og kompetencer

På baggrund af den teknologiske, miljømæssige og demografiske udvikling bør medlemsstaterne fremme produktivitet og beskæftigelsesegnethed i samarbejde med arbejdsmarkedets parter gennem et passende udbud af relevant viden og relevante færdigheder og kompetencer gennem hele arbejdslivet alt efter de aktuelle og fremtidige behov på arbejdsmarkedet. Medlemsstaterne bør foretage de nødvendige investeringer i såvel grunduddannelse som videreuddannelse og erhvervsuddannelse (livslang læring). De bør arbejde sammen med arbejdsmarkedets parter, uddannelsesudbydere, virksomheder og andre interessenter for at afhjælpe strukturelle svagheder i deres uddannelsessystemer med henblik på at kunne levere uddannelse og livslang læring, der er inkluderende og af høj kvalitet. De bør stræbe efter at sikre, at retten til uddannelse kan overføres ved erhvervsskift. Herved burde alle få mulighed for at kunne foregribe og bedre tilpasse sig arbejdsmarkedets behov og forvalte erhvervsskift på vellykket vis, hvilket styrker økonomiens generelle modstandsdygtighed over for chok.

Medlemsstaterne bør fremme lige muligheder for alle inden for uddannelse, herunder førskoleundervisning. De bør højne det generelle uddannelsesniveau, navnlig blandt de lavest kvalificerede og lærende fra ugunstigt stillede miljøer. De bør sikre læringsresultater af høj kvalitet, styrke grundlæggende færdigheder, nedbringe antallet af unge, der forlader skolen for tidligt, samt øge voksnes deltagelse i videreuddannelse. Medlemsstaterne bør styrke arbejdsbaseret læring i deres systemer for erhvervsuddannelse (herunder ved hjælp af effektive lærlingeuddannelser af høj kvalitet), gøre de videregående uddannelser mere arbejdsmarkedsrelevante, forbedre færdighedsovervågning og -prognostisering, gøre færdighederne mere synlige og sammenlignelige og øge mulighederne for at få anerkendt og valideret færdigheder og kompetencer, der er erhvervet uden for det formelle uddannelsessystem. De bør opgradere og udvide udbuddet og udnyttelsen af fleksibel erhvervsrettet efter- og videreuddannelse. Medlemsstaterne bør også hjælpe lavtuddannede voksne til at opretholde eller udvikle deres langsigtede beskæftigelsesegnethed ved at øge adgangen til og udnyttelsen af læringsmuligheder af høj kvalitet gennem oprettelsen af opkvalificeringsforløb, herunder en vurdering af færdigheder, et tilbud om uddannelse, der matcher mulighederne på arbejdsmarkedet, samt validering og anerkendelse af de erhvervede færdigheder.

Arbejdsløshed og inaktivitet bør imødegås, herunder gennem effektiv, rettidig, koordineret og skræddersyet bistand i form af støtte til jobsøgning, uddannelse og omskoling. Samlede strategier, der omfatter en tilbundsgående individuel vurdering senest efter 18 måneders arbejdsløshed, bør tilstræbes med henblik på at forebygge og væsentligt nedbringe langtidsledigheden og den strukturelle arbejdsløshed. Ungdomsarbejdsløsheden og problemet med unge, som hverken er i beskæftigelse eller under uddannelse, bør fortsat behandles gennem forebyggelse af skolefrafald og strukturel forbedring af overgangen fra skole til arbejdsliv, herunder gennem fuld gennemførelse af ungdomsgarantien⁴.

Medlemsstaterne bør sigte mod at fjerne hindringer for og negative incitamenter til og skabe incitamenter til arbejdsmarkedsdeltagelse, navnlig for de personer, der befinder sig længst væk fra arbejdsmarkedet. Medlemsstaterne bør støtte et arbejdsmiljø, der er tilpasset personer med handicap, herunder gennem målrettede finansielle støttetiltag og tjenester, som sætter personer med handicap i stand til at deltage på arbejdsmarkedet og i samfundet.

Medlemsstaterne bør sikre ligestilling mellem kønnene og øget arbejdsmarkedsdeltagelse blandt kvinder, herunder ved at sikre lige muligheder og karriereudvikling og fjerne hindringer for deltagelse. Løngabet mellem mænd og kvinder bør tackles, herunder ved at sikre lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi. Forening af arbejds-, familie- og privatliv for både kvinder og mænd bør fremmes, navnlig gennem adgang til langtidspleje og økonomisk overkommelig førskoleundervisning og børnepasning af høj kvalitet. Medlemsstaterne bør sikre, at forældre og andre med omsorgsforpligtelser gives mulighed for at benytte sig af passende familieorlovsordninger og fleksible arbejdsordninger med henblik på at forene arbejds-, familie- og privatliv, og bør fremme en afbalanceret udnyttelse af disse rettigheder mellem kvinder og mænd.

⁴ EUT C 120 af 26.4.2013, s. 1.

Retningslinje 7: Forbedre arbejdsmarkedernes funktion og effektiviteten af den sociale dialog

For at drage fordel af en dynamisk og produktiv arbejdsstyrke, nye arbejdsmønstre og forretningsmodeller bør medlemsstaterne arbejde sammen med arbejdsmarkedets parter om principperne om fleksibilitet og sikkerhed og samtidig sikre balance mellem rettigheder og forpligtelser. De bør mindske og forhindre segmentering på arbejdsmarkedet, bekæmpe sort arbejde og fremme overgangen til tidsubegrænsede ansættelsesforhold. Jobbeskyttelsesregler, arbejdsret og institutioner bør alle sikre både passende rammer for ansættelse og tilstrækkelig fleksibilitet til arbejdsgiverne, så de hurtigt kan tilpasse sig ændringer i den økonomiske kontekst, samtidig med at der opretholdes passende sikkerhedsforanstaltninger og et sundt, sikkert og veltilpasset arbejdsmiljø for arbejdstagerne. Ansættelsesforhold, der fører til usikre arbejdsvilkår, bør hindres, herunder ved at bekæmpe misbrug af atypiske kontrakter. Der bør sikres adgang til effektiv og upartisk tvistbilæggelse og ret til genoprejsning, herunder passende erstatning, i tilfælde af uberettiget afskedigelse.

Politikkerne bør sigte mod at forbedre og støtte deltagelse i og matchning på arbejdsmarkedet samt erhvervsskift. Medlemsstaterne bør effektivt aktivere og støtte personer, der kan deltage på arbejdsmarkedet. Medlemsstaterne bør styrke effektiviteten af de aktive arbejdsmarkedspolitikker ved at øge deres målrettethed, rækkevidde, dækning og sammenkædning med indkomststøtte til de arbejdsløse, mens de søger arbejde, og med udgangspunkt i deres rettigheder og forpligtelser. Medlemsstaterne bør tilstræbe mere effektive og virkningsfulde offentlige arbejdsformidlinger ved at sikre rettidig og skræddersyet bistand til at støtte jobsøgende, understøtte efterspørgslen efter arbejdskraft og gennemføre resultatbaseret forvaltning.

Medlemsstaterne bør give de arbejdsløse passende arbejdsløshedsunderstøttelse af en rimelig varighed i overensstemmelse med deres bidrag og de nationale regler for støtteberettigelse. Disse ydelser bør ikke forhindre en hurtig tilbagevenden til arbejdsmarkedet og bør være ledsaget af aktive arbejdsmarkedspolitikker.

Mobiliteten blandt lærende og arbejdstagere bør fremmes ud fra en målsætning om at forbedre færdigheder, der øger beskæftigelsesegnetheden, og om fuldt ud at udnytte potentialet på det europæiske arbejdsmarked. Hindringer for mobilitet inden for almen uddannelse og erhvervsuddannelse, for overførsel af arbejdsmarkedspensioner og personlige pensioner og for anerkendelse af kvalifikationer bør fjernes. Medlemsstaterne bør træffe foranstaltninger til at sikre, at administrative procedurer ikke udgør en unødvendig hindring for, at en arbejdstager kan påbegynde et ansættelsesforhold i en anden medlemsstat. Medlemsstaterne bør desuden forhindre misbrug af de gældende regler og aktivt forholde sig til potentiel "hjerneflugt" fra visse regioner.

Medlemsstaterne bør med udgangspunkt i deres eksisterende nationale praksis og med henblik på at opnå en mere effektiv social dialog og bedre socioøkonomiske resultater sikre en rettidig og meningsfuld inddragelse af arbejdsmarkedets parter i udformningen og gennemførelsen af beskæftigelsesmæssige, sociale og, hvis det er relevant, økonomiske reformer og politikker, herunder gennem støtte til øget kapacitet hos arbejdsmarkedets parter. Arbejdsmarkedets parter bør tilskyndes til at forhandle og indgå kollektive overenskomster på områder, der er relevante for dem, i fuld respekt for deres uafhængighed og retten til kollektive skridt.

Hvor det er relevant, bør medlemsstaterne med udgangspunkt i deres eksisterende nationale praksis tage hensyn til erfaringerne med beskæftigelse og sociale spørgsmål hos de relevante civilsamfundsorganisationer.

Retningslinje 8: Fremme lige muligheder for alle, støtte social inklusion og bekæmpe fattigdom

Medlemsstaterne bør fremme rummelige arbejdsmarkeder, der er åbne for alle, ved at iværksætte effektive foranstaltninger til bekæmpelse af alle former for forskelsbehandling og fremme af lige muligheder for underrepræsenterede grupper på arbejdsmarkedet. De bør sikre ligebehandling med hensyn til beskæftigelse, social beskyttelse, uddannelse og adgang til varer og tjenesteydelser, uanset køn, race eller etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering.

Medlemsstaterne bør modernisere de sociale beskyttelsessystemer for at yde effektiv, bæredygtig og passende social beskyttelse igennem alle faser af en persons liv, idet social inklusion og opadgående social mobilitet fremmes, der gives incitament til at deltage på arbejdsmarkedet og tages fat på uligheder, herunder gennem udformningen af deres skatte- og socialsikringssystemer. En supplerende af de universelle strategier med udvalgte strategier vil forbedre effektiviteten af de sociale beskyttelsessystemer. Moderniseringen af de sociale beskyttelsessystemer bør føre til bedre adgang, bæredygtighed, tilstrækkelighed og kvalitet.

Medlemsstaterne bør udarbejde og gennemføre forebyggende og integrerede strategier ved at kombinere de tre områder af aktiv inklusion: tilstrækkelig indkomststøtte, rummelige arbejdsmarkeder og adgang til kvalitetstjenester, som opfylder individuelle behov. De sociale beskyttelsessystemer bør sikre tilstrækkelige mindsteindkomsttydelser for alle, som ikke har tilstrækkelige ressourcer, og fremme social inklusion ved at tilskynde mennesker til at deltage aktivt på arbejdsmarkedet og i samfundet.

Et udbud af tjenesteydelser af høj kvalitet, der er økonomisk overkommelige og tilgængelige, såsom førskoleundervisning og børnepasning, skolefritidsordning, uddannelse, bolig, sundhedsydelser og langtidspleje, er afgørende for at sikre lige muligheder, herunder for kvinder, børn og unge. Der bør lægges særlig vægt på at bekæmpe fattigdom og social udstødelse, herunder at nedbringe fattigdom blandt personer i arbejde og børnefattigdom. Medlemsstaterne bør sikre, at alle har adgang til grundlæggende tjenester. Medlemsstaterne bør sikre, at trængende og udsatte mennesker gives adgang til tilstrækkelige sociale boliger eller boligstøtte. Hjemløshed bør bekæmpes målrettet. Der bør tages hensyn til de særlige behov, som personer med handicap har.

Medlemsstaterne bør sikre rettidig adgang til forebyggende og helbredende sundhedspleje og langtidspleje til overkommelige priser og af god kvalitet, samtidig med at de sikrer bæredygtig drift på lang sigt.

I betragtning af den stigende levealder og de demografiske forandringer bør medlemsstaterne sikre pensionssystemernes tilstrækkelighed og bæredygtighed for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende og samtidig sikre, at kvinder og mænd har lige muligheder for at optjene pensionsrettigheder, herunder gennem tillægsordninger, der sikrer en tilstrækkelig indkomst. Pensionsreformer bør understøttes af foranstaltninger til forlængelse af arbejdslivet, som f.eks. forhøjelse af den reelle pensionsalder, og bør udarbejdes inden for rammerne af strategier for aktiv aldring. Medlemsstaterne bør etablere en konstruktiv dialog med de relevante interessenter og muliggøre en passende indfasning af reformerne.
